

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122090480/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

enten paa den ene eller den anden Maade greb med haard Haand ind i vore Drømme og Fantasterier, da følte vi os smerteligt berørt deraf og vendte hele vor ungdommelige Harme imod denne Virkelighed og kaldte den ubillig og grusom; — vi vidste ikke den Gang, at vi selv bar en Del af Skylden; vi anede ikke, at den *rette* Virkelighed er det rette, og at man ikke ustraffet kan sætte en Digtning, en Illusion i dens Sted.

Vi var kort sagt, som vi var: Drengene i 14—15 Aars Alderen, der havde en Baad liggende ved Kalkbrænderiet, der kaldte hinanden med de store Søheltes Navne, der ikke var bange for en vaad eller en banket Trøje, der havde en hel Del gode og en hel Del daarlige Betingelser i sig, og af hvem man strengt taget ikke kunde forlange altfor meget ud over det, vi med vore store, brune Næver og smaa, hidsige Hoveder præsterede. Der havde, som Brevet antyder, lejret sig en Sky over den lille Kreds, som vi havde dannet, og denne Sky skulde nu udlade sig i en Rømping fra Landet.

Vi mødte ogsaa samme Eftermiddag paa det aftalte Sted ved Kalkbrænderiets lille Baadehavn.

Fire Drengene var vi, og alle fire var vi fuldt opsatte paa at komme af Sted, flygte bort fra al denne Tvang, alle disse Baand, der saa lidt stemmede med vore Ideer om Uafhængighed og store Bedrifter. Det var desuden det første og nødvendige Skridt til den Plan, som vi alle fire omgikkes med, nemlig at komme til Søs. „Rigtige“ Drengene i en vis Alder vil altid til Søs. Det fri, ubundne Liv, som en Sømand fører (i det mindste i en Skoledrengs Øjne) tiltaler altid det ungdommelige friske Gemyt, for hvem Videnskabens eller Kunstens Sejre endnu ikke har nogen Tiltrækning, og som ikke attraar andre Sejerskranse end dem, der kan flettes af Tangplanter eller Søgræs.

Baaden, som ikke var synderlig stor og heller ikke synderlig ny, havde vi snart gjort sejlklar, og nu gjaldt det blot om, hvem der skulde have Overkommandoen; thi at vi ikke alle fire kunde have den paa samme Tid, derom blev vi snart enige.

Enhver paaberaabte sig sit Navn og den dermed forbundne Adkomst til Chefsværdigheden.

„Lord Nelson,“ sagde min Sidekammerat fra Skolebænken, en høj, mager Dreng, der havde nogle vidt og bredt bekendte Knoer, og som sloges ypperligt i Linje saa vel som i Tvekamp. „Lord Nelson kan gerne indrømme Løjtnant Villemoes sin Respekt som en tapper Sømand og en værdig Modstander, men hvad Overbefalingen ved dette Togt angaar — — —“

„Hold Mund, Lord Nelson,“ raabte den lille, ivrige Villemoes, en forvoven Krabat med krøllet Haar og store smukke Øjne, der trods sin Lidenhed adskillige Gange var gaaet sejrrig ud af Kampen med